

Gleðilig jól

Hesi somu orð: Gleðilig jól! Hava nú ljóðað síðan hina jólanátt, tá ið vísmenninir funnu Jesus-barnið reivað í krubbuni í Betlehems fjósi, har tað var føtt, av tí at eingin vildi hýsa teimum — tó tey vóru av góðari ætt. — Og nú eru vit aftur komnir til ta árstíðina — ta gleðihátíð, at vit kunna ynskja hvørjum øðrum; Gleðilig jól! gleðilig jól! Tað sermerkir hvørt eitt mannhjarta, tí tað merkir tað miklu hátíðina, jól, ið er okkum hin ríkasta hátíð á jarðaríki; tí tá var heimsins frelsari okkum føddur, og við honum eisini friðurin, við tað at øll, sum í trúgv taka ímóti Jesusi hava av Guði náði frið við Gud. Hvussu mikil gleði, ið var yvir tað, at Jesus-barnið varð okkum føtt hina miklu jólanátt í Betlehems fjósi, lýsir best av tí, ið einglarnir sungu: »Heiður ver ið Gudi í hægsta himli, og friður á jørð og í menniskjum góður tokki!«

Tað somu jólanátt, tá ið Jesus var føddur, var ein merkisnátt, alt var so stilt og kvirt, sum tað ongatíð hevði verið áður, og stjørnurnar so blankar og bjartar, sum tær aldri áður høvdu verið, — ja, tær vóru so klárar, at tað næstan tyktist óunnligt at hyggja at teimum. Alt tað merkisverda, sum sýndi seg hina somu nátt, var eitt tekin uppá tað, sum skuldi henda, og sum bleiv verunleiki í Betlehems fjósi. Og tí er tað okkum loyvt at halda jól, at Jesus varð okkum menniskjum føddur, til mikla sálarbót, og vit eiga at minnst Hann við eyðmjúkum og tøkkfyltum hjørtum. Men ikki er tað øllum loyvt at halda hesi jól í friði og náðum; ja, tær vóru so tjóð og tað fólk, sum hesa seinastu tíðina ikki hevur kent seg tryggan, hvørki á nátt ella degi fyri sínum ovurhonds sterku figgindum, ið vilja berja tey til jarðar í sínum rættvísistíði.

Hetta, ið teimum er hent, er eitt tað dapraða, ið veraldarsagan veit at siga fá, og er tað tí mestur parturin av tí víða heimi, ið við eyðmjúkum, sorglætum og djúpfyltum hjarta minnst tey, ið hava latið lív sitt fyri land og fólk. Vit, ið einki kenna til slíkt yvirfall, og sum ikki eru for fyrri at veita teimum nakra megí ella stórvegis hjálpi, uttan bert at biða Hann, ið hina jólanátt bleiv

BLAÐIÐ YNSKIR ØLLUM

EINI GLEÐILIG JÓL

PINKUFRIÐRIKUR

Einaferð var tað ein fátekramaður, sum átti ein son, ið æt Friðrikur. — Visaligur og heilsuveikur, einki til mannar atarbeiða stórvegis, og so lítil, at tey róptu hann Pinkufriðrikur. Men heima var lítið bæði at bíta og brenna, so ein dagin fer pápin burtur í bygd við soninum, at fáa onkun gudsvin at hava hann. Ája, teir ganga í dyr hjá fólki, og faðirinn býður dreingig fram — dugur at sita hjá kariatúrnum fyrr enn ikki. — Men eingin vil hava hann. Nú koma teir til sýslumannin. »Jú,« sigur sýslumaðurin, »lat meg fáa hann. Havi beint

borin í heim til at verða friðarinnar høvdingi, um at styrkja og hjálpa teimum, ið enn stríðast stríðarinnar harða stríð. Soleiðis er nú einaferð liv jarðarinnar, tað er so ymist og fjølbroytt, sum menniskjalagnan er lagað. Tó eiga øll tann ugga í síni sál.

Nú ein frelsari er føddur, blítt hann kemur tær ímót.

Jólahátíð er gleðihátíð, og eigur at vera ein djúp gleði yvir, at sálin hevur fingið heilsubót, tí at tað er hin insti týðningur jólanna, at grøða særðar sálar, grøða tær fyri tað sár, sum einki annað er at grøða, nema rættlætissólina, sum rennur upp yvir okkum við heilsubót undir veingjum sínum. Tað kann tí takast undir við sálmaskaldinum, tá tað syngur:

Um eingi jól eg átti
og eina eg sat í smáttu
við míni tungu treyt,
mær einki var at ugga
og ljósið tað var skugga
sum lýsti mær um lívsins breyt.
Men Gud fá lov og heiður
nú maður gleði eigur —
nú glað vit halda jól,
so sæl gerast lotur
og greiðar ganga gøtur
heim til gudsfaðirs kongastól.

Gleðilig jól!

D. J. Sørensen.

nú koyrt eitt óvætti, eg hevði, á dyr!

Tað verður so avgjørt, at Pinkufriðrikur skal vera hjá sýslumanninum. Hann hevði nú einki orð á sær, hesin sýslumaður — harðligur at vera hjá og natin. Drongurin skuldi fáa inn í munnin aftur fyri tæstuna, klæðir upp á kroppin og løn varð einki talað um.

Pinkufriðrikur er nú har í try á. Men so sigur hann við sýslumannin, at nú má hann fara.

»Ja, ja, sum tær lýður,« sigur sýslumaðurin. Nú skal eg geva tær løn — taki ikki av einum skillingi um árið. Tað verða so triggir, tú skalt hava.

Pinkufriðrikur helt, hetta var ikki so lítið; tí hann hevði ongatíð áður hildið einum oyra í hondini; men hann spurdi kortini, um enn hann ikki fingið eitt sindur aftur at.

»Tú hevur fingið meir, enn tú skuldi hava,« sigur sýslumaðurin.

»Ja, men eg má fáa eitt sindur fyri klæðir, havi slitið alt burtur av mær, síðan eg kom, og einki fingið aftur. Hygg, hetta eru teir beru kloddar, eg gangi í.«

»Nei, nei, tú hevur fingið eftir avtalu og triggjar skillingar út yvir. Nú verður sum er. Men tú kann fáa ein bita út í ermuna, áðrenn tú fer til gongu; tað kann tú.«

Ája, drongurin fer til gongu, og glaður er hann, setur sær fyri at keypa sær klæðir. Hann kennir seg eiga nógv, ber triggjar skillingarnar í nevanum og hyggur at teimum viðhvort.

Hann gongur eitt langt og annað breitt. Nú kemur hann inn í ein trongan dal við høgum fjøllum báðu megin — steðgar á og hyggur upp í erva. Tað berst honum fyri, at fjøllini eru so høg, at tað er mest sum ein smeitur at sæð, hvat ið hinumegin var, og alt í einum leggur hann til brots niðan brekkuna. Orkulítill er hann, so tíðum má hann seta seg at rinda móðni. Hvarjaferð, hann situr, letur hann nevan upp og hyggur at teimum trimum skillingunum, sum hann er so glaður fyri. Tá ið hann kemur upp á fjallið, er ikki annað at siggja enn ein stór mófleta. Aftur setur hann seg og hyggur at teimum trimum skillingunum.

Best sum hann situr og hugsar um klæðini, hann skal keypa sær, hvøkkur hann upp og sker í eitt róp: ein fátekramaður stendur uppí yvir honum, so langur og lógin á at líta, at Pinkufriðrikur verður hjartkiptur.

»Óttast ikki meg, sigur fátekramaðurin, eg geri tær einki, biði bara í Guðsnavn ein skilling.«

»Hann náði tygum,« sigur drongurin. »Eg eigi bert triggjar skillingar, og eri á veg at keypa mær klæðir fyri teir, hetta, eg eri í, fjalir illa kroppinum.«

»Verri eri eg fyri enn tú,« sigur fátekramaðurin. »Eg eigi ongan skillingin, og klæðir míni eru upp aftur kloddutari enn jini.«

»Ja, ja, so má tú fáa hann meðni,« sigur drongurin.

Tá ið hann hevur gingið ein tein afturat, setur hann seg aftur at hvíla. Einaferð, hann hyggur upp, nú stendur aftur ein fátekramaður uppí yvir honum, enn longri og undarligari enn fyrri. Drongurin rópá við av ræðslu og skal taka til rýmingar. Men fátekramaðurin sigur sáttliga:

»Óttast ikki meg, eg geri tær einki, biði bara í Guðs navni um ein skilling.«

»Væl verið tygum,« sigur drongurin. »Eg eigi bert tveir skillingar og eri á veg at keypa mær klæðir fyri teir. Høvdu tygum verið komin fyrr, so —«

»Eg eri verri fyri enn tú,« sigur fátekramaðurin, »eg eigi ongan skilling, havi stórri kropp enn tú og havi mínni klæðir uppí á honum.«

»Ja, so má tú fáa hann,« segði drongurin.

Aftur gongur drongurin eina løtu, verður móður og má seta seg, letur nevan upp og hyggur at tí eina skillinginum, ið eftir er. Men áðrenn hann veit av, stökkur hann upp við eitt ræðuligt geyl, handskeftir, tí triði fátekramaðurin stendur uppí yvir honum, nógv longri og óskottligari enn hinir báðir. Men hann segði sáttliga:

»Óttast ikki meg, drongur, eg geri tær einki, biði bert í Guðs navni ein skilling.«

»Oy, oy, oy, sigur Pinkufriðrikur, eg eigi bert einans skilling, og eg eri á veg at keypa mær klæðir. Hevði eg havt hitt tygum fyrr so —«

»Eg eri verri fyri enn tú,« sigur fátekramaðurin, »eigi ongan skilling, havi stórri kropp og eri uppaftur kloddutari.«

»So mugu tygum fáa skillingin,« sigur drongurin; nú hava tit hvør sín, og eg havi ongan.«

»Ja, síðan tú ert so hjartagóður, at tú gevur burtur alt, tú eigur, skal eg geva er eitt ynski fyri hvønn skillingin,« sigur fátekramaðurin. Hetta var tann sami, sum hevði fingið allar triggjar, hevði bert skapt seg um hvørja ferðina.

»Mær hevði lyst at átt eina synfan og dugt at leikað so á henni, at alt livandi, ið hoyrði, skuldi fýst við kæti og farið at dansa,« sigur Pinku-

Hava tygum givið jólagávu til Ungarn? - Ungarnshjálpin